

ECOUL HANGULUI

ANUL II, NR. 5

Director: LILIANA PÎNTEA

FRUMOASA PESCĂRIȚĂ

Atunci când în luna feerică, mai,
Întreaga natură devine un rai,
Mugurii crapă, înflorește firea,
In inima mea încolțește iubirea.

Aunci când în luna feerică, mai,
Când coruri de păsări ne cântă, pe
plai
Atunci când i-am adus eu ei mărturie,
Dorul și dragostea mea, ca să știe.

Frumoasă pescăriță purtată de val,
Îndreaptă-ți tu barca, spre mine, spre
mal!
De mâini să ne prindem, tu jos te așează,
Iar când te mângâi, sufletu-mi oftează.

Pe inima mea pune tu capul tău mic
Și nu te mai teme chiar de nimic.
Marea-i sălbatică, încrede-te-n ea,
Căci eu ți-s alături, pe cer ai o stea.

Ca marea inima mea e nebună,,
Când e curpinsă de flux și furtună.
Si perle frumoase în ea se ascund,
In adâncimile ei fără de fund.

Du schönes Fischemädchen –
Henrich Heine

Traducere, profesor **Mihai Doroftei**

ECOUL HANGULUI

Revistă culturală și de istorie,
2011
Anul II, numărul 5

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

Fondator și Director revistă:
LILIANA PÎNTEA

Mediatizare:
Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

ARIPI SPRE LUMINĂ

„Toate darurile închise în destinul nostru sunt îngrădite cu suferințe și numai la atâtea daruri ajungem, prin câtă suferință putem răzbi cu bucurie. Numai atâta bine putem face, câtă suferință putem ridica de pe el. Numai atâta mângâiere putem aduce între oameni, câtă amărăciune putem bea în locul celor ce vrem să-i mângâiem. Atâta strălucire va arăta iubirea lui Dumnezeu și iubirea de oameni, în noi, câtă văpaie de ură înfruntăm bucuroși, pentru Dumnezeu și oameni...”

(Părintele Arsenie Boca)

”Pentru Iisus tot păcatul e o tortură. Pe umerii lui Iisus, care-și lăsase slava Sa de Dumnezeu, ca să îmbrace slăbiciunea omenească apasă, ca pe o temelie, răscumpărarea lumii de sub tirania păcatului. De brațul Lui atârna mântuirea omului, iar cealaltă mână o întindea ca să prindă atotputernica iubire a lui Dumnezeu.

Acestea se topeau în rugăciunea lui Iisus pentru oameni, în apele înfiorate ale Iordanului. El a luat asupra-și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat...”

(Părintele Arsenie Boca)

„Toate încercările nu sunt pedeapsă, ci școală. Că le simțim ca suferință? De nu le-am simțit ca atare, n-am învățat nimic. Precum plăcerea e dascălul păcatelor, așa durerea e dascălul înțelepciunii; iar din odihnă, până acum, n-a ieșit ceva de folos. Suferința și iubirea se cresc în progresie una pe alta, pentru că orcine suferă în Hristos nu rămâne fără răsplată.”

„O clipă de atenție, închinată numai lui Dumnezeu ne învață să trăim continuitatea, atribut al dumnezeirii și trezește în noi dorul de a rămâne în starea aceasta. E dorul-rugăciune, răspunsul nostru la iubirea Tatălui, la chemarea Fiului și la rugăciunea cu suspine negrăite a Duhului Sfânt, în inima noastră care, singură, nu știe să se roage.” (Părintele Miron Mihăilescu)

„Tu reverși lumină în întuneric, Doamne, și atunci forme și culori răsar. Tu îți pleci chipul deasupra prăpastiei al cărei nume e Nimicnicia, iar prăpastia încearcă să înfățișeze frumusețea chipului Tău în umbre. Întreaga creație îți arată felul în care prăpastia visează la Tine.”

„Omul este fiul lui Dumnezeu și viața aceasta este capabilă de îndumnezeire, deoarece toți creștinii avem pe Hristos în noi, iar prin botez suntem îmbrăcați lăuntric în Hristos, Care face toată desăvârșirea noastră dincolo de marginile puterilor noastre.”

(Părintele Arsenie Boca)

LECȚII DE DANS LA HANGU

Începând cu luna februarie, la Școala Hangu se organizează cursuri de dans sportiv. A fost visul meu dintotdeauna, dar deși am tot încercat, în nenumărate rânduri, cu elevii mei din clasele primare să învățăm să dansăm, de fiecare data lipsea implicarea unui instructor de dans profesionist. Era greu de găsit un profesor de dans care să țină cursuri la Hangu, din cauza distanței, dar nu imposibil, pentru că după lungi căutări, am descoperit, pe Internet, „Clubul de dans sportiv Mylady” din Piatra Neamț, am contactat-o telefonic pe doamna instructor de dans sportiv Laura Miron, care a acceptat, în ultimă instanță, invitația și, în fiecare sâmbătă se deplasează de la Piatra Neamț la Hangu, pentru a-i instrui, pentru a-i motiva și pentru a-i determina pe copii să învețe să danseze. Doamna Laura Miron este instructor de dans sportiv la „Clubul Sportiv Mylady” din Piatra Neamț, care a funcționat până în anul 2009 sub numele de Clubul de dans Mylady”.

Clubul sportiv își desfășoară activitatea atât în orașul Piatra Neamț, cât și în alte localități din județ și participat cu dansatori la nenumărate concursuri naționale. Cel mai recent concurs internațional a fost organizat la Bacău, în perioada 6 – 8 mai și a obținut două locuri trei și locul cinci la proba de perechi și locul cinci și locul șase la solo cha cha, pe grupe de vârstă.

La Hangu, lecțiile de dans se desfășoară în Sala de sport, sub directa mea supraveghere și sub îndrumarea doamnei instructoare, sâmbăta, de la 10 la 11,30, iar contravaloarea pentru o oră și jumătate instruire este de 10 ron, sumă plătită exclusiv doamnei instructoare. Inițial au fost înscriși în jur de 60 de copii, dar o parte dintre ei au renunțat din cauza situației financiare.

Din punctul meu de vedere, organizarea acestor cursuri de dans este o reușită, un pas înainte spre diminuarea discrepanțelor ivite firesc, între oportunitățile pe care le au copiii din mediul urban, în comparație cu ceilalți. M-am implicat în materializarea acestui curs de dans sportiv și pentru că această oportunitate se ivește destul de rar în zona noastră, dar și pentru că participanții își petrec în mod util și foarte plăcut o parte din timpul liber. Am remarcat că tuturor copiilor le place foarte mult să danseze. Nici o altă împrejurare nu i-ar fi determinat să fie atât de sincronizați și atât de încântați de ceea ce fac. Cu sinceritatea specifică vârstei se poate citi ușor, în ochii lor, bucuria și satisfacția realizării unui lucru foarte important. De menționat este și faptul că deși nu toți elevii participă la cursuri, cei care nu știu să danseze au învățat repede de la ceilalți și uneori dansează împreună.

Aducem mulțumiri, în numele redacției acestei reviste, în numele copiilor și al părinților, doamnei instructoare LAURA MIRON și implicit Clubului Sportiv „Mylady” pe care îl reprezintă, pentru efortul și pasiunea cu care încearcă să nuanțeze în culori vii, viața copiilor hangani.

A consemnat, învățătoare Manolache Steluța

„LEGENDĂ, TRADIȚIE ȘI ADEVĂR ISTORIC ÎN CARPAȚII RĂSĂRITENI”

„Legendă, tradiție și adevăr istoric în Carpații Răsăriteni”, așa s-a intitulat ediția I a simpozionului interjudețean care s-a desfășurat la Durău, concurs inițiat de Școala Grințieș, în parteneriat cu ISJ Neamț, Direcția de Administrare a Parcului Național Ceahlău și Editura „Cetatea Doamnei” din Piatra Neamț. La concurs au participat 12 echipe formate din câte doi elevi pasionați de istorie, reprezentând 7 unități școlare. Fiecare echipă a avut ca îndrumător profesorul de istorie de la școala respectivă. Echipajul de la Școala Hangu a fost alcătuit din elevii Bufta Răzvan și Onu Robert, ambii în clasa a V-a, sub îndrumarea domnului profesor Gheorghe Drugă.

Toate echipajele au prezentat lucrări valoroase care au pus la grea încercare juriul în ceea ce privește aprecierea lucrărilor propriu zise și prezentarea acestora. S-au acordat premii speciale, două premii III, două premii II și două premii I, fapt care exprimă valoarea apropiată a lucrărilor.

Echipajul Școlii Hangu a reușit să-și adjudece premiul I, la egalitate cu un echipaj de la Școala Grințieș.

Lucrarea cu care a participat Școala Hangu s-a „PE DRUMURILE HANGULUI”, cu subtitlul, „OAMENI, LOCURI, FAPTE ȘI LEGENDE”, și a avut în vedere explicarea toponimelor, hidronimelor întâlnite de-a lungul vechilor drumuri ale Hangului. Totodată a fost reliefată importanța acestor drumuri pentru hangani, ca principale căi de comunicație cu alte regiuni, spre târguri, spre Transilvania, locuri de unde hanganii își aduceau hrana de care aveau nevoie, sau locuri unde-și puteau vinde produsele lor.

Toponimele și hidronimele întâlnite au prilejuit elevilor ce au alcătuit echipa de redactare, să evidențieze evenimentele istorice care au constituit contextul în care au apărut toponimele respective dar și legende culese de la diferiți locuitori din Hangu. Elevii au lucrat cu responsabilitate iar efortul depus pentru realizarea lucrării nu a fost în zadar. Au aflat o mulțime de cunoștințe noi, au învățat să redacteze o lucrare, să realizeze o prezentare a lucrării; au aflat ce istorie bogată și interesantă are satul în care locuiesc precum și cât de multe și ce frumoase legende se păstrează încă în conștiința locuitorilor. A fost o experiență interesantă și plină de învățăminte iar faptul că lucrarea lor și modul cum a fost prezentată, a fost apreciată în mod deosebit, va constitui un motiv de emulație în viitor. Prezentăm și noi, în paginile revistei, un fragment din lucrarea elevilor.

A consemnat, profesor, Gheorghe Drugă

Drumurile Hangului

Hanganii, “...neavând loc de hrană și hrana lor o aduc pe cai din alte părți”.

Condica vistieriei Moldovei din 1803

Pornim pe drumurile Hangului de la Chirițeni, așezare sătească pe niște terase unde s-au descoperit vetre de locuire ale oamenilor din neolitic. Pe lângă obiectele din piatră șlefuită, râșnițe, cuptoare de ars vasele din lut, s-au descoperit și podoabe din hematit, un oxid natural din fier, de culoare roșie și brună, cu luciu semimetalic. Aceste obiecte împodobeau gâtul femeilor neolitice de la Chirițeni și, ne-am gândit noi, ce nu făceau bărbații de acolo pentru femeile lor. Adevărați gentlemen! Erau aduse aceste obiecte de podoabă din Ardeal, desigur pe **drumul de pe valea Bistricioarei și care continua pe valea Hangului spre Tg. Neamț și Piatra Neamț.**

De aici, de la Chirițeni, se deschide o vedere deosebită asupra lacului format pe Valea Bistriței. Sub apele acestuia, se găsesc vetrele de locuire ale oamenilor din Gura Hangului și vestitul Șes al Hangului. În acele locuri, pe un loc mai înalt, lângă un stejar, niște călugări de Mănăstirea Neamț, au ridicat o mănăstire. În anul 1458, pe 13 februarie, domnitorul Ștefan cel Mare, emitea un act prin care Mănăstirea de la Hangu era dată Mănăstirii Neamțului. Acesta este documentul care amintește prima dată numele Hangu.

Din cauza formării lacului de acumulare, oamenii au trebuit să se strămute pe terasele de la Chirițeni sau în alte localități. Am aflat că hanganii au trebuit să-și mute nu numai locuințele ci și biserica veche de lemn, numită acum Biserica de pe Munte și este monument istoric, datând din 1829. Totodată a fost mutat și cimitirul, locuitorii, ajutați de militari, și-au dezgropat morții și i-au dus și i-au înhumat în noul cimitir de pe Muntele Hangului. Drumul parcurs de căruțele ce transportau osemintele spre noua lor locuință, s-a numit **Drumul oaselor**. Locuitorii din Gura Hangului abia își construiseră o

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

biserică mare din beton armat. Aceasta neputând fi desfăcută și mutată în alt loc, a fost detonată, ruinele ei zăcând și astăzi pe fundul lacului, reapărând la lumina zilei doar când nivelul apelor lacului este foarte scăzut.

În fostul Șes al Hangului se găsea un alt drum vestit-**drumul datornicilor**. Șesul era spațiul mai larg, format mai jos de confluența pârâului Hangu cu Bistrița, li s-a părut locuitorilor din Hangu o întindere destul de mare, căruia i-au zis simplu, „Șesul Hangului“. Șoseaua națională care îl traversa îl împărțea în două; în lungime Șesul Hangului avea circa 3 km. și era lat de 1 km și 500 m. Parcelele locuitorilor erau pe partea stângă a șoselei spre nord, iar partea dinspre sud era islazul vacilor cu lapte din Gura Hangului. Pentru fiecare parcelă exista **drum de acces**. Nu erau case de locuit decât numai pe la km. 105 (numerotarea se făcea de la Bacău. Hotarul între Hangu și Buhalnița era la km. 104 unde era și o fântână, bine plasată pentru cei care mergeau pe jos. În lungul Șesului, spre nord, cam la picioarele pantei, mai era un drum care lega ulițele dintre parcele și cu Hangu (Malu-Netedu), pe care un bătrân din Hangu, Aftanasă Farcașanu, l-a numit „**Drumul Datornicilor**“, explicând că acei locuitori care aveau datorii, nu mergeau pe drumul mare (șoseaua), ci pe acest drum lăaturalnic.

.....
Drumul Târgului, pornea din Audia, pe lângă Muncelu, trecea prin islazurile Rupturi și Bleban spre Altan, și de aici se purtea ajunge la Calea Mare sau la Bouleț. I se spunea astfel pentru că locuitorii Audiei îl foloseau și pentru a ajunge la Tîrgul Neamț sau la târgul Pietrei prin Crăcăoani. Mergând pe acest drum trecătorii pot vedea, în dreapta, Vârful Onu. În Hangu sunt trei locuri care poartă denumirea Onu: Vârful Onu, Pârâul Onu, Fântâna Onu. Denumirile acestea vin de la numele unei persoane Onu.

Noi am stat de vorbă cu Domnul Onu Ion locuitor din Hangu, care ne-a povestit că strămoșul lui, Gheorghe Onu, a venit în Hangu de la Tulgheș, împreună cu soția. Având oi, a închiriat de la stăpânul Moșiei Hangului, Smaranda Sturza, un teren pentru pășunatul oilor, și acolo stătea și vara și iarna. Pe acel loc se afla și acel vârf de munte care se numește de atunci Vârful Onu. Un fecior de-al lui Onu Gheorghe, a făcut și o fântână pe obcina care duce de la Altan spre Calea Mare și care acum îi poartă numele. Povestea acestei fântâni este deosebit de emoționantă. Într-o zi Ion Onu, ar fi plecat la vânătoare cu pușca pe umăr, luând cu el un rucsac în care avea și o tigaie de tablă. Ca să ajungă mai repede la pădure, a scurtat calea trecînd printr-un teren aparținând unui boier. Văzându-l boierul cu pușca a crezut că vrea să vâneze pe terenul lui. A pus pușca la ochi și a tras după el. Glonțul fiind din plumb s-a turtit de tigaia din spatele lui Ion Onu, care, a fugit cât putea de tare ca să scape de moarte.

Văzând că a scăpat cu viață, Ion Onu, a făcut mătânie, s-a rugat lui Dumnezeu și a mulțumit că l-a scăpat de moarte. În semn de recunoștință. Ion Onu, a zidit o fântână pe locul unde s-a rugat și a mulțumit lui Dumnezeu.

Am scris despre acesta deoarece mulți hangani au venit din Ardeal sau din alte părți ale Moldovei, chiar și din Banat și din Serbia. De asemenea o ocupație principală a locuitorilor din Hangu era creșterea oilor.

În legătură cu numele Onu, domnul profesor spune că este de pe vremea când s-a format limba română, din perioada răspândirii credinței creștine pe teritoriul Daciei. Locuitorii, Daciei, daco-romanii, își botezau copiii și cu nume le apostolilor sau ale altor sfinți creștini. Aceste nume s-au modificat după regulile de formare ale limbii române. Astfel Andrei a devenit Undrea, Andrea sau Udrea; Ioan a devenit Onu; Paul a devenit Pavel; Gheorghe-Giurgiu sau George;

Pentru călătorii care veneau dinspre Piatra spre Hangu era alt drum, numit **Calea sau Potica Hangului**, prin Pângărați, peste Obcina Frasinului, la Grohotiș și Dealul Bisericii, de unde se cobora la Buhalnița și de aici se ajungea la Hangu. I s-a spus și Drumul Plutașilor.

CARTEA DIN BIBLIOTECA ȘCOLARULUI MIC

„... că nu iaste alta și mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului decât cetitul cărților.” (Miron Costin)

Înființarea unei biblioteci în familie este un adevărat miracol. Ea începe cu două cărți, la care se adaugă încă una, încă una, și nu se sfârșește niciodată. Ea nu înseamnă unul sau mai multe rafturi pline cu cărți, achiziționate la întâmplare, chiar dacă numărul acestora este destul de mare.

O bibliotecă personală trebuie să reprezinte gustul, interesele și concepția posesorului. Ea trebuie revizuită din când în când, pentru a adăuga și înlocui după caz cu alte cărți legate de vârsta copilului, de preferință, de studiul la clasă.

Cadrele didactice și părinții sunt cei care pot stârni interesul copilului pentru lectură, pot insufla respect pentru carte.

Studiile de specialitate confirmă ideea că într-o familie unde sunt prea puține cărți, unde lectura este considerată o greutate, rareori ne putem aștepta ca un copil să dovedească interes pentru lectură. În familiile în care există persoane care citesc, atunci copilul poate fi transformat într-un cititor, fără ca el să simtă. Dacă copilul vede că părintele citește, atunci va face și el același lucru.

Școlarul mic trebuie învățat să citească. Astfel trebuie încurajat să facă această acțiune, lăsându-i cărți la îndemână. E important să i se cumpere cărțile pe care el le-a ales sau și le-a dorit. Trebuie însă să fim atenți în selectarea lecturii: cărțile trebuie să fie adecvate vârstei.

Este bine de început cu cărțile de colorat, cărțile de povești, poezii, cărți cu animale, flori, curiozități.

Sarcina părintelui nu se limitează doar la cumpărarea cărților, ci trebuie comentat tot ce se citește. Copilul trebuie lăsat să se exprime, să explice ce a înțeles, ce i-a plăcut, nu trebuie criticat.

Gustul pentru lectură trebuie dezvoltat și nu forțat. Școala prin reprezentanții ei lucrează în acest sens, dar trebuie și familia să-i fie alături. Să-l învățăm pe copil să iubească cărțile, începând cu grija pentru păstrarea lor.

Oamenii care iubesc cărțile sunt oameni buni, cu sentimente nobile, și să nu uităm de vorbele minunate ale poetului Arghezi.

„ Carte frumoasă, cinstei cui te-a scris,
Încet gândită, gingaș cumpănită,
Ești ca o floare, anume înflorită
Măinilor mele, care te-au deschis.”

Children's Book

Prof.înv.primar Munteanu Ștefania Carmen
Școala cu clasele I-VIII, Hangu

Educația ecologică în grădiniță

Educația ecologică este un proces care are scopul să îmbunătățească calitatea vieții prin asigurarea oamenilor cu modalitățile de care au nevoie pentru a rezolva și împiedica problemele de mediu. Educația ecologică poate ajuta oamenii să câștige cunoștințe, deprinderi, motivații, valori și angajamentul de care au nevoie pentru a gospodări eficient resursele pământului și de a-și asuma răspunderea pentru menținerea calității mediului. În grădiniță putem realiza educația ecologică prin:

activitățile de cunoașterea mediului (observări, lecturi după imagini, convorbiri, povestiri, jocuri didactice), prin desene, prin plimbări și vizite, prin discuții libere, spontane, prin activități practice în natură, prin dramatizări și scenete.

În primul rând mă voi referi la rolul deosebit al observărilor. Am urmărit ca prin activitățile de observare să antrenez toți copiii și pe lângă sistematizarea cunoștințelor despre părțile componente, mod de viață, adăpost, foloase, la sfârșitul activității să discutăm despre modul în care putem proteja natura. Permanent am apelat la experiența de viață a copiilor, la modul în

care au reacționat în diferite situații cum au avut grijă de animale, de plante. Le-am cerut să-mi dea exemple pozitive și negative de comportamente față de natură. Prin participarea activă a copiilor se realizează reținerea informației științifice și reținerea unor scheme logice de acțiune și gândire specifice anumitor categorii de obiecte din mediul înconjurător și orientarea pe baza lor, în situații noi.

Am observat plante și animale aduse în clasă dar și animale și plante în mediul lor natural. Am folosit observarea spontană, în curtea grădiniței: melcul, buburuza, omida etc. dar și observarea în timp îndelungat a plantelor: stadiile prin care trece toporășul până la înflorire, pădădia, „ploaia de aur”, pomii fructiferi, toate aceste observări s-au desfășurat în curtea grădiniței. Copiii au observat căderea frunzelor - toamna, copacul fără frunze – iarna, înmugurirea, înflorirea pomului și formarea fructelor – primăvara, coacerea fructelor - vara și culegerea fructelor - toamna. După aceste observări am putut desena „pomul” în cele patru anotimpuri. Am sesizat că desenele erau cu atât mai precise cu cât observările erau mai dese și urmate de discuții mai ample pe marginea celor observate. Pentru a-i responsabiliza le-am dat temă de casă: să observe un pom fructifer din curtea lui, a vecinului, sau din altă parte.

Pentru o mai bună cunoaștere a condițiilor de care are nevoie o plantă pentru a se dezvolta, am pus la încolțit grâu. Unor semințe puse la încolțit le-am asigurat toate condițiile necesare unei bune dezvoltări: apă, căldură, lumină, pământ bun, aer; altele le-am pus unde aveau numai o parte din aceste condiții (căldură, lumină, pământ bun, aer dar fără apă, altele au avut apă, pământ bun, căldură, aer dar nu au avut lumină, altele au avut apă, aer, pământ bun, lumină dar nu au avut căldură); tuturor acestor semințe copiii le-au acordat o atenție deosebită, au vorbit cu ele în timp ce le udau. Prin aceste modalități de desfășurare a activităților copilul este pus în situația de a căuta, de a pune întrebări, și de a găsi răspunsuri corecte. Curiozitatea copilului este atrasă nu numai de obiectele pe care le percepe, ci și legăturile interne, cauzale care există între obiectele și fenomenele percepute.

Întrebările pe care le pun copiii dovedesc interesul de cunoaștere al acestora manifestat prin întrebări variate. Astfel ei își îmbogățesc orizontul de cunoaștere și înțeleg că plantele au nevoie de anumite condiții pentru a se dezvolta.

Lecturile după imagini „Munci de primăvară”, „Parcul primăvara” și convorbirile „Ce știm despre primăvară?”, „Ce știm despre florile de primăvară?”, „Animalele din țara noastră”, „Ce știm despre animalele domestice?” au venit să valorifice cunoștințele însușite în cadrul observărilor. Copiii au răspuns cu plăcere la întrebări făcând permanent referire la experiența lor de viață.

Pentru a se obișnui să observe natura care-i înconjoară am instituit un moment de povestire: „Drumul de acasă până la grădiniță” și „Drumul de la grădiniță până acasă”. Aceste povestiri le-am realizat în activitatea didactică de dimineață la colțul „Biblioteca”. Am mai folosit povestirea ca modalitate de educație ecologică în cadrul activităților comune: „Poveste despre animalul meu preferat”, „Ce mi-a povestit copacul?”, „O zi în parc”, „De ce s-a supărat Motănel” (povestiri create de copii).

Prin activitățile de cunoașterea mediului am urmărit cu precădere: să se familiarizeze cu problemele de mediu, să-și formeze deprinderi și obișnuințe necesare de cunoaștere, grijă, descoperire și protejare a naturii, să dobândească și să-și consolideze cunoștințele despre natură, să se antreneze în acțiuni sociale utile (îngrijirea plantelor, amenajarea grădinilor, plantarea de pomi), să-și formeze dorința și deprinderea de a petrece timpul liber în mijlocul naturii.

În completarea activităților de educație ecologică am ieșit cu copiii în natură ori de câte ori a permis timpul și de fiecare dată am fost alături de ei pentru a le arăta, îndruma și răspunde la întrebările puse în legătură cu mediul.

Contactul nemijlocit al copiilor cu aceste activități sporesc eficiența demersului educațional, dat fiind cunoscută marea disponibilitate a celor mici de a descoperi și asimila tot ceea ce stârnește curiozitatea lor vie. Activitățile cu conținut ecologic își găsesc finalitatea în comportamentele dobândite de copii: de a fi mai buni, mai sensibili față de ambient, de a fi mai protectori, mai plini de solicitudine, de a acționa mai disciplinat, de a fi mai responsabil, mai plin de inițiativă și mai prompt în respectarea unor reguli.

Activitățile de educație ecologică ajută copiii să manifeste sensibilitate față de întreg mediul și problemele lui; ajută copiii să înțeleagă funcționarea mediului, interacțiunea oamenilor cu mediul și despre cum pot fi rezolvate problemele legate de mediu; copiii dobândesc valori și sentimente de grijă față de mediu; să utilizeze cunoștințele și abilitățile dobândite, în vederea unor acțiuni pozitive și bine gândite care vor conduce la rezolvarea problemelor mediului.

Prin activitățile ecologice desfășurate cu profesionalism copiii se dezvoltă intelectual, emoțional, volițional, moral. Prin observări concrete copiii evaluează sănătatea mediului și îndrumați de educatoare pot găsi măsuri de protecție. Astfel, se formează atitudini pozitive față de mediul degradat. Prin unele activități desfășurate cu preșcolarii, aceștia pot constitui model pentru adulți, înfrânând unele impulsuri ale adulților care distrug într-o clipă armonia naturii.

Educatore, LUPU MARIA, Grădinița Hangu

ȘI NOI SUNTEM ECOLOGIȘTI !

*„Avem copii și-i creștem după vreau
Avem elevi și-i învățăm ce vrem,
Avem o turmă-n grijă și veghere
Și-ntreaga lor răspundere avem.*

*Căci ei vor fi în lume și în viață
Așa cum noi le-am spus și arătat,
Iar ei, la fel, vor da povață
Și-un lung popor e-acum de noi format.”
(„Mai este la sfârșit o judecată” – Traian
Dors)*

A venit momentul când Omul trebuie să încheie pace cu Natura. Astăzi, mai mult ca oricând, Omul trebuie să cunoască și să folosească în mod rațional factorii mediului,

resursele și avantajele pe care le oferă acesta.

Atitudinea omului față de natură se formează și se afirmă în strânsă legătură cu cunoștințele ecologice teoretice pe care acesta le posedă, cu convingerile, dar și cu activitatea practică în raport cu mediul înconjurător.

Apare necesitatea construirii și dezvoltării unei culturi ecologice la tânăra generație, înțeleasă ca un ansamblu de informații adecvate, capabile să determine convingeri și atitudini constructive, responsabile față de protecția, conservarea și ameliorarea mediului ambiant.

Educația ecologică se poate face începând cu satisfacerea intereselor copiilor de cunoaștere a plantelor și animalelor în condiții naturale și continuând cu educarea deprinderii de a ocroti spațiile verzi, sau de a recupera, organizat, deșeurile de hârtie, metal, materiale sintetice sau plastice, pentru a le introduce în circuitul economic.

Orice activitate care se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe elevi să vorbească, să se poarte în familie, la școală, în societate, tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte în mediul în care trăim.

Elevii își formează convingeri trainice cu privire la necesitatea protejării mediului ambiant numai atunci când se pornește de la exemple concrete, pozitive sau negative, luate din orizontul local.

Activități extrașcolare

Activități extrașcolare

Activități extrașcolare

Nobila misiune de a iniția tânăra generație în cunoașterea naturii și protejarea ei, revine cadrelor didactice. De aceea, de-a lungul anilor petrecuți la catedră, am avut în vedere formarea, la elevii de vârstă școlară mică, a unei conduite ecologice.

Astfel vineri, 20 mai 2011, elevii clasei a IV-a de la Școala Hangu cu clasele I – VIII, au avut o nouă activitate, în parteneriat cu Biblioteca comunală Hangu, reprezentată de Liliana Pîntea, activitate care a purtat numele „**Prietenii naturii**”.

După efectuarea instructajului de protecție și securitate a elevilor, în timpul deplasării în mica drumeție până la zona propusă ecologizării, am plecat, dotați cu mănuși, cu saci speciali pentru sticle de plastic și cu saci menajeri, dar și cu entuziasm și voie bună, încercând să observăm ce e bine și ce nu e bine în jurul nostru, dacă noi ne putem bucura în același timp cu prietena noastră dintotdeauna „Natura”. Am observat că aproape de apele lacului de acumulare Bicaz, natura era tristă, frumusețea ei fiind distrusă de tot felul de deșeuri, așa că, ne-am mobilizat și, în scurt timp vedeam cum începe încet, încet să ne zâmbească. Elevii au înțeles ce rol important au, poate de aceea nu au stat nici o clipă, până nu au umplut doi saci mai mari decât ei, cu sticle de plastic. Și....

cum orice muncă trebuie răsplătită, am încheiat prima parte a activității cu dulciuri și cu ceai din plante medicinale, culese tot de noi – micii ecologiști – cu prilejul unei acțiuni care a avut loc, tot în mijlocul naturii, anul trecut. Ca să demonstreze că pot să facă totul perfect, tot ei, elevii clasei a IV-a au cărat cei doi saci plini și grei, mobilizându-se câte trei, până în curtea școlii. Apoi am pornit, cu sacii menajeri, să adunăm gunoiul din jurul școlii.

Am concluzionat, când am terminat de depozitat sacii într-un loc special pentru a fi ridicați de firma de salubritate, că mediul înconjurător nu poate fi apărat și îngrijit doar câteva zile pe an, ci, cu efort minim, o putem face în permanență și nu numai prin activitățile de acest gen organizate la școală, ci și acasă, în excursii, în concediu, la joacă, în curte, pe stradă, în parc.

Tulburătoarea poveste de dragoste dintre om și natură este un legământ ce trebuie respectat din fragedă pruncie și până la sfârșitul vieții.

Învățătoare Elena Nacu, Școala Hangu cu clasele I – VIII

Ultimul clopoțel, clasa a IV-a

Aș putea să mă bucur că vine vacanța mare!!! Mă bucur, dar tot sunt un pic trist...Trist pentru că se termină clasa a IV-a. De câteva zile doamna ne tot spune „E ultimul spectacol împreună!”, „E ultima activitate în aer liber!”. Oare doar pentru mine, aceste cuvinte își găsesc un ecou trist în gânduri??? Poate. Mi-aș dori, însă, să nu fie așa. De ce? Pentru că doamna învățătoare a fost specială. Mă speriasem în clasa I, când am intrat timid și

sfios, în sala de clasă, dar i-am întâlnit zâmbetul, care mi-a alungat orice teamă și de atunci, chiar dacă uneori nu zâmbește, e cea mai specială învățătoare.

Dintre toate disciplinele, mi-au plăcut mai mult româna, geografia și desenul, și da...., cel mai mult serbările noastre super și, mai mult decât atât, toate activitățile noastre extrașcolare, pe care le-am realizat, de cele mai multe ori la biblioteca comunală sau împreună cu doamna bibliotecară – Liliana, activități unde imaginația noastră era lăsată să zburde.

Acum zâmbesc!

Nu zâmbesc pentru că mi-am dat seama că, în clasa a V-a vom avea profesori, iar doamna învățătoare va deveni o amintire plăcută, ci pentru că, în această lume în continuă schimbare, biblioteca și doamna bibliotecară nu se vor schimba, cel puțin așa sper și așa îmi place să cred și așa aș vrea să fie, din tot sufletul.

Viața mea ar fi foarte plictisitoare și searbădă fără biblioteca comunală.

În acest moment sunt din nou trist; supărat că trebuie să ne despărțim de doamna învățătoare, trist și supărat pentru că, poate, biblioteca – acest univers în care cărțile, calculatoarele și Internetul formează cea mai strălucitoare galaxie - nu ar fi însemnat nimic, dacă doamna nu ne-ar fi învățat, cu mare dăruire, perseverență și răbdare, să citim, să scriem și să fim cei mai buni.

Vă mulțumesc, doamna învățătoare pentru tot, dar mai ales pentru că ați avut atât de multă încredere în mine și în tot ceea ce am realizat până acum, de parcă aș fi fost un om în toată firea. Vă mulțumesc!

Popa Tudor, elev în clasa a IV-a, învățătoare Nacu Elena

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

PLOAIA DE VARĂ

Dintr-o dată cerul senin, albastru ca floarea de nu-mă-uita a fost străbătut de fulgere. Câteva tunete și-au răspândit ecoul în zare. Norii deși, pufoși, s-au îmbrâncit pentru a acoperi bolta de azur. Soarele încerca să-și strecoare razele, prin perdeaua din ce în ce mai deasă de nori, dar obosit de luptă a renunțat ascunzându-se după un nor dolofan.

Fulgeretele se întetiră, iar tunetele le acompaniau cu sunetul lor puternic și asurzitor. Picături mari de ploaie cădeau stropind pământul uscat de căldura verii. Păreau ca niște boabe uriașe și transparente de struguri, care se spârgeau de fruntea unui pământ țepos de atâta uscăciune. Din ce în ce mai repezi, și mai mulți, stropii de apă izbeau ritmic câmpul, dealul și asfaltul șoselei.

Deodată însă, ploaia s-a sfârșit și cerul a început să suradă în curcubeie, pe care le arunca încet, ca pe niște eșarfe multicolore, peste pământul înveselit de răcoarea ploii.

Cădere Mihaela, elevă în clasa a IV-a, învățătoare Nacu Elena

Primăvara

O dimineață însorită, în care vântul nu mai e la fel de nemilos și rece, ca în zilele trecute, iar razele soarelui sunt mai damice și mai blânde. Nicăieri nici un fulg de nea, nicăieri nicio urmă albă. Cu uimire, am urcat repede dealul, privind vârful semeț al Ceahlăului. Nori albicioși m-au împiedicat să-l zăresc, să văd dacă el mai poartă vreo urmă de zăpadă. Și atunci m-am gândit că iarna s-a supărat pe noi, de aceea a lăsat soarele să topească toată zăpada. Parcă citindu-mi gândurile, vântul mi-a șoptit încetșor: "Iarna tocmai a plecat. Nu a mai suportat să vadă atâția ghiocci sfidând-o. Până și pătura grea de gheață care acoperea lacul de la poalele Ceahlăului s-a topit". O rândunică veselă, care tot zbura de pe o creangă pe alta a ciripit: "Și ultimul firicel de

gheață a dispărut, ca și în anii trecuți, datoria lacului e de a sluji muntelui drept oglindă".

Am închis repede ochii, un pic speriată. Nu credeam că vântul și rândunelele pot să vorbească. Un stol de rândunele a colorat albastrul cerului pentru câteva minute, ciripind guralive: „A venit primăvara! A venit primăvara!” Dintre ele s-a desprins o rândunică. Avea în cioc un ghiocel. S-a apropiat de mine, a lăsat ghiocelul să cadă în palma mea și mi-a șoptit: „Uite, ghiocelul e pentru mama ta. Oferă-i-l cu toată dragostea!”. Voiam să-i mulțumesc, dar am auzit-o pe mama :

- Denisa, trezește-te! Întârzii la școală!

Supărată că visul meu se sfârșise, am vrut să mai rămân puțin în pat, în încercarea de a-l regăsi. Zadarnic. Mi-a atras atenția însă un ciocănit ușor în geam. Surpriză! Rândunica din vis era pe pervaz așteptându-mă parcă.

Irimia Denisa, clasa a IV-a, înv. Manolache Steluța

Ion, feciorul lu' Chitic

Ion, feciorul cel mai mic,
 A' lu' Vasile-a lu' Chitic
 De ieri, e-așa de bucuros,
 Că satu-ntreg l-o-ntors pe dos!
 De vă-ntrebați "ce are, oare?"
 Ieri i-o cântat de liberare!
 S-o dus doi ani! Gata-i armata!
 S-o-ntors la mama și la tata!
 Și azi, la 5, cu noaptea-n cap,
 Ion în fugă s-o-mbrăcat,
 O luat căruța și-o plecat!
 S-o dus în deal cu cei doi boi,
 S-aduc'oleacă de gunoi.
 Îl vede Gheorghe și-l întreabă:
 "De-abia 'i venit și ai de treabă?"
 "Păi dară cum, cum îi la noi!
 De nu, te umpli de nevoi!"
 Și-o ia Ion spre deal cu caru'
 Ușor-ușor, că-i mare dealu'.

Se face seara. Lângă poartă,
 Vasile, tată'su-l așteaptă!
 Da' hai, loane, întinde pasu'!
 Că până vîi, îi 10 ceasu'!
 Și-atât o apucat să zică!
 Nu s-o mai auzit nimnică...
 Gheorghe trecând, se bagă-n samă:
 "Vai, măi loane, bună treabă!
 Căruța-i cu roțile-n sus!
 Și lu' tatuc'tu nu i-ai spus!
 Oare el știe ce-i făcut?"
 "A ști..., că doar îi dedesupt!"

Simona Rivera

COPILĂRIE

Copilărie...ce clipe frumoase...un mirific cadou dat de viață. Nici cel mai de preț lucru din lume nu poate cumpăra copilăria. Ea este un tărâm magic, un lucru fermecat, fără de care nu ar fi posibilă trăirea unui om. Este cea mai importantă etapă a vieții, partea tangibilă din Paradis. Aerul ei magic te poartă pe cele mai înalte culmi ale lumii, ea reprezentând pentru om cea mai valoroasă comoară, fără să existe vreun moment din viață cu care ar putea fi comparată.

Copilăria este ca o dulce rază de soare. Orice clipă petrecută în magia copilăriei, va fi una de neuitat de care ne vom aduce aminte cu zâmbetul pe buze. Totul este colorat în acest univers, în lumea de basm a copiilor. Cerul pare un candelabru de diamante prețioase, bine șlefuite. Iarba proaspătă este un covor verde de smarald. În lumea noastră florile sunt, ca prin magie, transformate în mici zâne, cu aripi din mătase fină și străvezie. Totul pare desprins dintr-o carte de povești.

Copilăria înseamnă joc, o simfonie de culori, o multitudine de sentimente și trăiri care îi dau copilului aripi să zboare.

Copilăria înseamnă joc, o simfonie de culori, o multitudine de sentimente și trăiri care îi dau copilului aripi să zboare.

Copilăria este învățătorul oricărui om. Ea îl formează și îl instruește pentru a-l putea dăruia cu încredere, surorii ei, adolescența. Pentru aceasta îi este necesară iubirea și afecțiunea părinților, educația pe care o primește de la aceștia.

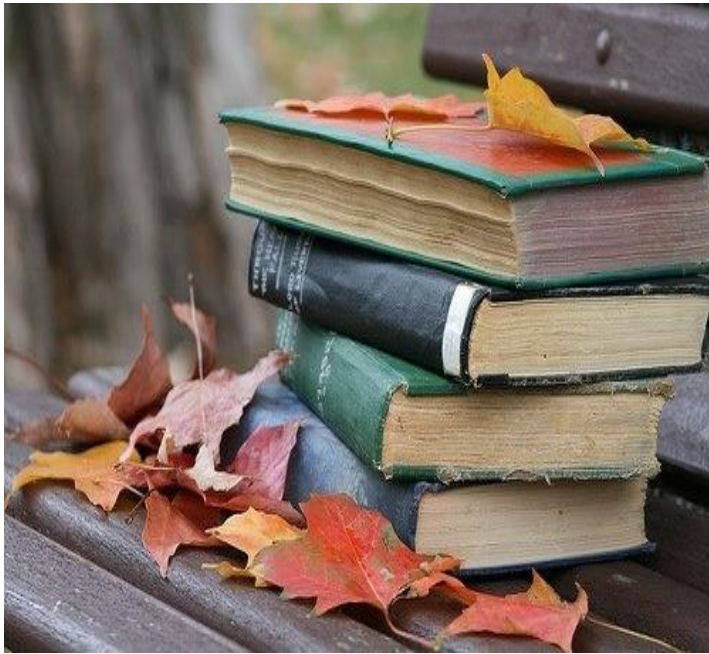
A copilărie nu înseamnă numai a vedea viața în roz, fără nici o problemă. Copilul se izbește de mai multe lucruri dificile, dar trece cu mare ușurință peste ele, deoarece nu realizează gravitatea lor, urmând ca la adolescență și mai târziu, să-și dea seama și să le privească din mai multe puncte de vedere, cu alți ochi.

Leagănul fermecat al copilăriei ne dă voie să gustăm doar din partea frumoasă a vieții, chiar dacă uneori cad lacrimi amare când ne gândim la acea perioadă fantastică și ne dorim să răsturnăm clepsidra și să facem ca bătrânul timp să întinerească și să ne transforme din nou, în copii. Dar nu este posibil deoarece copilăria a devenit, un « Paradis pierdut ». Există, însă, o consolare . aceea că întreaga copilărie e creionată și rămâne întipărită în mintea fiecăruia, ca cea mai frumoasă poveste.

Fericirea omului depinde de acest aspect enorm de important – copilăria - care rămâne zugrăvită în minte și în inimă. Purtând mereu copilăria cu tine...nu îmbătrânești niciodată.

Munteanu Ancuța, elevă Școala Buhalnița, iunie 2010

CUVINTE

FASCINAȚIA CUVÂNTULUI SCRIS

Înconjurată de căldura unui cămin plin de dragoste și pace, cu o cană de ceai cu scorțișoară în mână, citind o carte, astfel trăiesc o minunată seară de toamnă. Nici frigul, nici ploaia și nici tristețea acestui anotimp mohorât, nu poate trece dincolo de paginile cărții. Fiind prizoniera personajelor din carte, având uneori aceleași trăiri și sentimente ca și ele, mă simt înlănțuită și desfătarea crește cu fiecare moment de suspans. Când spun **carte**, aripile inimii se deschid și cuprind în adâncul ei un prieten adevărat, permanent, pregătit oricând să îmi ofere ajutorul, un prieten care nu are nevoie de vorbe, un prieten care atunci când, uneori, se simte neglijat nu se îndepărtează, ci mă așteaptă în tăcere, să gust

din nou din dulceața cuvântului scris.. Un prieten căruia îi pot împărtăși gândurile, trăirile și sentimentele mele, promițându-mi că nu vor fi destăinuite și că vor fi păstrate cu mare grijă.

Lumea cărților m-a captivat de mică, transformând cartea în cea mai veche prietenă a mea, oferindu-mi necondiționat, subterfugiul de care avem cu toții nevoie și, mai mult de atât, mi-a descoperit multe din tainele existenței, ajutându-mă să îmi aleg, cu mare grijă, unghiul potrivit din care să pot analiza mult mai bine unele situații și să înțeleg adevăratele valori ale umanității.

Cu toții avem o experiență diferită de viață, și nu ne putem regăsi, partial sau complet în aceleași cărți. Indiferent însă, ce cărți citim, avem de învățat câte ceva; chiar și din simplele povestioare pentru copii putem desprinde idei și mesaje, pentru că ele sunt pline de înțelesuri.

Nu putem alcătui o clasificare a cărților având ca principiu preferințele proprii. Pătrunzând în inima cărților, puterea de influență pe care o pot avea asupra noastră diferă. De aceea, este necesară cunoașterea adevăratelor valori care stau ascunse în cuvinte, așteptând să fie descifrate, pentru a decide care sunt cărțile noastre preferate, chiar dacă ne place să citim uneori și cărți "la întâmplare".

Important este însă, indiferent care ne sunt cărțile favorite, să citim.

Consider că lectura are o influență copleșitoare în procesul de educare și formare al oamenilor și, în special al copiilor. Omul, prin educație și lectură, este modelat și își nuanțează comportamentul și caracterul, are încredere în sine și în ceea ce face, devine responsabil și corect, sensibil și înțelegător și, desigur, foarte greu de influențat și, mai apoi, de manipulat. Am citit undeva o cugetare care îmi place tare mult pentru că, încâtușează în cuvinte un adevăr incontestabil: "**Natura ne aseamănă, dar educația ne deosebește !**".

Afirmația proverbului arab: "**Sunt o mie de feluri de a pierde o zi, însă niciunul de a o întoarce înapoi**", se raportează perfect la timpul pierdut aiurea, uneori involuntar, timp în care am putea să ne facem din cărți, adevărate și nelipsite prietene, pe care să le păstrăm aproape de suflet.

Sunt atât de multe cărți de citit, dar atât de puțin timp...

**Irimia Paula Bianca , clasa a XII-a, Colegiul Național
"Petru Rareș"**

